

DIEGO MARADONA

A black and white portrait of a young Diego Maradona with his characteristic curly hair, looking upwards and to the right. He is wearing a white t-shirt. The background consists of vertical blue and white stripes, reminiscent of the Argentine flag.

MISTR SVĚTA
ZE SLUMU

Antoni Paolo Herrera

xyz

Diego Maradona

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Antoni Paolo Herrera

Diego Maradona – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ANTONI PAOLO HERRERA

DIEGO
MARADONA

Mistr světa ze slumu Villa Fiorito

xyz

„Gól jsem dal trochu svou hlavou a částečně i boží rukou!“

(Diego Maradona po utkání Argentiny s Anglií,

22. června 1986 na Aztéckém stadionu v Mexico City)

„Na šampionátu v Mexiku proti nám sehrál nejpозoruhodnější zápas své kariéry. Dal gól rukou, ale naše protesty rozhodčí neuznal. O chvíli později podnikl sólovou akci, o níž se patrně bude mluvit jako o gólu století. Fotbalista byl skvělý, ale jako sportovec můj respekt nemá a nikdy mít nebude. Když vás někdo podvede a škodolibě se raduje, pocítíte křivdu, bezmocnost i vztek. A ztratíte koncentraci a chuť do hry.“

(Peter Shilton, anglický brankář, 22. června 1986)

PŘEDMLUVA O MIMOZEMŠŤANOVÍ Z JINÉ GALAXIE

Jmenuji se Antoni Paolo Herrera, pocházím z Katalánska a řadím se mezi miliony vášnivých milovníků fotbalu – té nejkrásnější hry na světě. Od dětství jsem obdivoval slavné hráče a snil o tom, že jednou budu jako oni. Hrál jsem možná obstojně, ale brzy jsem pochopil, že fotbalová hvězda ze mě nebude. Po studiích historie mě kroky vedly jinou cestou: jako univerzitní profesor jsem se ponořil do archivů a věnoval se psaní odborných publikací.

Láska k fotbalu mě však nikdy neopustila. Se zájmem jsem sledoval sportovní dění, četl o legendách 20. století a obdivoval jejich výjimečnost. Pokud bych měl vyjmenovat ty, kteří mě nejvíce fascinovali od padesátých let až po současnost, zmínil bych Maďara Puskáse, Brazilce Pelého, Čecha Masopusta, Angličana Charltona, Němce Beckenbauera, Nizozemce Cruyffa, Argentince Kempese...

A samozřejmě Diega Maradonu.

Ano, Diega – toho černovlasého kouzelníka s malou podsaditou postavou, ale obrovskou odvahou v soubojích. S neuvěřitelnou rych-

lostí a driblingem, při němž měl míč přilepený na své levé noze. Přišel snad z jiné galaxie?

Protože jsem historik tělem i duší, nemohl jsem odolat pokušení ponořit se do jeho života. Začal jsem studovat, sbírat a třídit texty i příběhy o něm. Pomáhali mi při tom životopisci, většinou novináři, se kterými jsem se měl možnost osobně setkat. Když jsem se pak několikrát ocitl v blízkosti samotného Diega, napadlo mě, že o tom malém velkém ďáblu napíšu knihu.

A ta teď leží před vámi. Doufám, že vám otevře dveře do fascinujícího Maradonova světa a života.

*Antoni
Paolo Herrera*

Kapitola 1.

DIEGOVO DĚTSTVÍ

RODINA ZE ČTVRTI NEJCHUDŠÍCH

Diegova matka, Dalma Salvadora, rozená Franco a přezdívaná doña Tota, pocházela z Evropy. Její rodina, která měla chorvatské kořeny, žila dlouhá léta v jižní Itálii, než se kvůli neutěšeným poměrům rozhodla vydat na strastiplnou cestu přes oceán za lepším životem až do Argentiny. Diegův otec, don Diego Maradona, pracoval jako pomocný dělník v továrně na výrobu kostní moučky. V jeho žilách kolovala krev španělských předků i indiánského kmene Guaraní, jehož potomci žijí jak v Argentině, tak v Brazílii. Jako mladík se věnoval fotbalu, ale profesionální kariéra mu zůstala zapovězená.

Po svatbě se Dalma a Diego usadili na předměstí Buenos Aires v oblasti zvané Lanús, konkrétně ve slumu Villa Fiorito. Slum, tradičně označující chudinskou čtvrť na okraji velkoměsta, je místem, kde načerno postavené chatrče tvoří domov těch nejchudších. Právě zde se narodilo několik z osmi dětí této rozvětvené rodiny – nejprve tři dcery a 30. října 1960 také první syn, který dostal jméno po otci: Diego Armando Maradona.

MÍČ KE TŘETÍM NAROZENINÁM

Třetí narozeniny znamenaly pro Diega zcela nečekaný zlom v jeho dosavadním životě. Právě tehdy mu strýček Ciril věnoval malý kožený míč, který si chlapec okamžitě zamiloval. Stal se jeho nejvěrnějším společníkem a nedílnou součástí dětství.

Matka, hrdá na svého prvorozeného syna, jej obklopovala láskou a péčí. Od raného věku mu však zároveň vštěpovala hodnoty a povinnosti, jež byly samozřejmostí v římskokatolické rodině. Diego tak po ulicích sbíral zbytky železného šrotu, které poté prodával místním obchodníkům. Nevnímal to jako přítěž – naopak, jak později sám vyprávěl, měl pocit, že svým dílem přispívá k rodinnému blahu.

I přes každodenní povinnosti mu však stále zbývalo dost času na jeho největší vášeň. S míčem trávil dlouhé hodiny – žongloval, piloval techniku a především hrál fotbal s partou kluků v ulicích. Právě tam, v prašných zákoutích předměstí, začínal psát svůj nezapomenutelný příběh.

ŽONGLÉR V TELEVIZNÍM STUDIU

Osmé narozeniny měl sotva za sebou, když se jednoho odpoledne toulal uličkami slumu Villa Fiorito a předváděl své neuvěřitelné figle s míčem. Do cesty mu vstoupil dramaturg televizního pořadu pro mládež. Ten okamžik byl osudový: před jeho očima malý chlapec s havraními vlasy předváděl s míčem kousky, nad nimiž zůstával rozum stát. Tato scéna, popisovaná později v nespočtu Maradonových životopisů, jako by vypadla ze scénáře hollywoodského filmu.

- „*Jak se jmenuješ, chlapče, a kolik ti je let?*“ oslovil dramaturg drobného žongléra.

- „*Jmenuju se Diego a je mi osm,*“ zazněla hrdá odpověď.

- „*Ukážeš nám svoje kouzlení s míčem v televizi? Zvládl bys to?*“ řekl dramaturg do živého. To představovalo výzvu.

- „*Vše to předvedu, ale musíte se nejdřív zeptat rodičů,*“ reagoval Diego s odzbrojující upřímností.

Dramaturg proto neváhal a zamířil k Diegovým rodičům, aby s nimi vyjednal podmínky a honorář pro nadějného fotbalového kouzelníka.

Než budeme pokračovat, stojí za to vysvětlit, co znamená „žonglování“ v řeči fotbalu. Jde o souvislou hru s míčem, kdy se ho hráč dotýká různými částmi těla – nohou, kolenem, ramenem, hlavou – jak jen zvládne, v libovolném pořadí, bez jediného pádu míče na zem. Je to nejen fotbalová disciplína, ale také zábava a vášeň, kterou tehdy milovali chlapci po celém světě. A tak je tomu až do dnešních dnů.

ZA HONORÁŘ NOVÝ BYT A GRIL!

Díky finanční odměně, kterou Diego získal za své vystoupení v několika epizodách televizního pořadu pro mládež, si Maradonovi mohli konečně dovolit opustit skromnou chatrč v chudinské čtvrti. Přestě-

hovali se do pronajatého bytu v cihlovém činžovním domě – poprvé okusili jistotu a pohodlí pevné střechy nad hlavou. A nebylo to všechno. Z honoráře zbylo i dost peněz na splnění jednoho z dlouholetých přání rodiny: pořízení vlastního grilu, symbolu argentinského domova a srdce rodinných setkání.

O Diegově šikovnosti před kamerou se brzy začalo mluvit i v klubu Argentinos Juniors. Funkcionáři neváhali a přišli s neobvyklou nabídkou: navrhli jeho rodičům, aby Diego předváděl svá kouzla s míčem během poločasových přestávek prvoligových zápasů. Právě tato exhibiční vystoupení se mohla stát jeho vstupenkou mezi budoucí fotbalové hvězdy. Rodiče neváhali a souhlasili. Diego s nadšením přijímal

výzvu a jeho žonglérské umění sklízelo na tribunách bouřlivé ovace. Byl to první krok malého chlapce na cestě ke slávě, která měla změnit nejen jeho život, ale i celý svět fotbalu.

POCHYBNOSTI O VĚKU

Žonglování s míčem mu sice přinášelo radost, ale nic se nevyrovnalo okamžikům, kdy mohl s partou kamarádů rozehrát opravdový zápas mezi domy. Na zaprášených plátcích kličkoval celé hodiny mezi soupeři s takovou lehkostí, že jeho výjimečný talent nemohl uniknout pozornosti těch nejpovolanějších. Právě sem zamířil místní fotbalový

skaut Francisco Cornejo, trenér žákovského týmu Cebollitas – inkubátoru mladých nadějí Argentinos Juniors. Žonglování o přestávkách zápasů byla jedna z indicií, ale chtěl jej na vlastní oči vidět v akci.

„Přísahám na vše, co je mi drahé, nikdy předtím jsem neviděl dítě tak malého vzrůstu, které by ovládalo míč s takovou technikou a rychlostí,“ vzpomínal Cornejo později v rozhovorech pro novináře. „Říká se, že každý člověk zažije během života alespoň jeden zázrak, ale málokdo si ho uvědomí. Já jsem ten svůj zažil za deštivého sobotního odpoledne v roce 1969, kdy před mýma očima osmileté dítě provádělo s míčem věci, které jsem do té doby považoval za nemožné.“

Přestože Diegův talent byl nesporný, jeho drobná postava vzbuzovala mezi trenéry pochybnosti. Někteří dokonce nevěřili, že je mu

opravdu již osm let, jak tvrdil, a obávali se, že je na zařazení do mládežnického programu příliš mladý. „Výběrovým sítím jsem prošel, ale pořád si mysleli, že lžu o svém věku, a tak mě donutili druhý den přinést rodný list,“ vybavoval si později Maradona. Všechny obavy se však brzy ukázaly jako zbytečné – a Diego se stal nepostradatelnou součástí Argentinos Juniors na dlouhá léta.

SMLOUVU PODEPISOVAL OTEC

Maradonova cesta ke slávě v dresu Argentinos Juniors byla skutečně strhující. Během pouhých několika let se z nejmladších žákovských týmů vyšvihl až mezi dospělé hráče. Už ve čtrnácti letech, v roce 1974, dovedl svůj mládežnický tým k vítězství na celostátním šampionátu. Po dalších zápasech ve vyšší dorostenecké kategorii přišel zásadní posun – Diego byl přerazen přímo do prvního týmu. Z nenápadného

černovlasého chlapce se rodila jasná hvězda. Protože však ještě nebyl plnoletý, musel jeho první profesionální smlouvu s Argentinos Juniors v říjnu 1976 podepsat jeho otec. Stalo se tak jedenáct dní před Diego-vými šestnáctými narozeninami.

Díky tomu mohl Diego už 20. října 1976 poprvé nastoupit v argentinské nejvyšší soutěži – Primera División. V debutovém utkání proti Talleres Córdoba zaujal hned v úvodu drzým trikem: po rozehrání si dovolil prohodit míč mezi nohama zkušeného obránce Juana Cabrery, oběhl ho a pokračoval v akci. Cabrera později vzpomínal: „Byl malý, měl krátké nohy a nízké těžiště, takže vystartoval jako raketa. Takoví útočníci se těžce brání. V první minutě mě zesměšnil. Neměl jsem šanci ho dohnat, ale naštěstí nám gól nedal.“

Na svou první ligovou trefu v barvách Argentinos Juniors si Diego musel počkat jen do začátku listopadu 1976, kdy slavil při vítězství 5:2 nad CA San Lorenzo. Není divu, že mladík, který následně střílel góly po sólových únicích, z penalt i z volných kopů, se rychle stal nejen ikonou Argentinos Juniors, ale i miláčkem všech fotbalových fanoušků po celé Argentíně.

HVĚZDA KLUBU LEVICOVÝCH REBELŮ

Argentinos Juniors byl založen v roce 1904 a do nejvyšší argentinské ligy vstoupil poprvé v roce 1921. Původní klubové barvy – zelenou a bílou – brzy nahradila červená a černá, symboly socialistického hnutí, což nebylo jen estetickým rozhodnutím, ale jasným vyjádřením politického postoje. Klubové vedení, sídlící na slavném stadionu Estadio Alberto J. Armando, známém jako La Bombonera, odjakživa vyzařovalo levicového, téměř rebelského ducha.

Právě v tomto prostředí získal mladý Diego Maradona základy svého celoživotního levicového přesvědčení, aniž by si to tehdy sám plně uvědomoval. To později vyústilo v jeho účast na natáčení dokumentu o historii La Bombonery, kde v jednom z emotivních momentů před

kamerou přiznal: „Kdykoli uslyším jméno ‚La Bombonera‘, ovládne mě dojetí a v mysli se mi vybaví vzpomínky na spoluhráče.“

Dokument *Bichos Criollos* (Kreolská havěť) se věnoval nejen historii tohoto dělnického klubu, ale také osudům Kreolů – potomků evropských přistěhovalců, kteří v Argentině našli nový domov. Diego zde bez ostychu a s hrdostí ukázal, že i on je jedním z nich, pevně spojený s kořeny klubu i svých předků.

Kapitola 2.

POPRVÉ V REPREZENTACI